

W ZESZYCIE

– *Polonicae grammatices institutio* z 1568 r. autorstwa Piotra Statoriusa-Stojeńskiego zapoczątkowuje naukowe prace nad językiem polskim. Dzieło to należy do wielkiego europejskiego ruchu opisu nowożytnych języków ważnych naówczas narodów europejskich.

– Intensyfikujące przedrostki *na-* i *prze-* wiążą się z wpływami języka czeskiego na polszczyznę w okresie staropolskim i w XVI w.; pierwszy z nich wyszedł z użycia w XVI w., drugi przetrwał do dziś, ale w ciągu wieków zmienił się zakres jego użycia.

– Opis słownictwa Waława Potockiego, jednego z najbardziej uznanych poetów okresu polskiego baroku, pozwala wyróżnić w jego idiolekcie leksykę wspólną różnym odmianom polszczyzny, która wykazuje podobieństwa do tego działu słownictwa staropolskiego i współczesnego.

– Osiemnastowieczne polskie podręczniki geografii stanowią ważne źródło studiów nad rozwojem tego kręgu leksyki, ukazując m.in. nieostre rozróżnienia znaczeń leksemów i brak stabilizacji tego zasobu, ale zarazem również procesy krystalizacji polskiego słownictwa geograficznego.

– W okresie od XVIII do XX w. rozwój polskich nazw chorób był najbardziej dynamiczny, co wiąże się z rozwojem medycyny jako dziedziny nauki i co można stwierdzić na podstawie analizy słowników ogólnych i specjalistycznych, powstających w tym czasie.

– *Słownik wileński* z 1861 r. był pierwszym słownikiem języka polskiego, który został opracowany przez zespół autorów i redaktorów; jednym z nich był Bronisław Trentowski, przysparzający – jak się okazuje w świetle materiałów archiwalnych – wielu kłopotów leksykograficznych edytorom słownika.

***

Historia języka – leksykologia – leksykografia – najstarsze opisy języka polskiego – Piotr Statorius-Stojeński – podręczniki gramatyki – wpływy obce w słowotwórstwie – słownictwo Waława Potockiego – rozwój słownictwa geograficznego – rozwój słownictwa medycznego – prace Bronisława Trentowskiego przy *Słowniku wileńskim*.

Red.